

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 22. Quomodo Deus impresserit ejus cordi sigillum crucis cum
mysterio Sanctissimæ Trinitatis, insculpseritque mystericas cruces ipsius
manibus, pedibus, ac lateri, dando illi pretiosa munera, quæ ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

DEI, qui me in illa volebant portare, unaque truculentos quatuor dæmones, qui aderant aliquantum remoti. Ego dixi Angelis: Domini, nè se fatigent, quia nullo profus pacto consentiam, ut ipsi me ferant in sella. Responderunt autem: Vel à nobis ferenda es, vel ab illis dæmonibus. Et ego aiebam: Malo, ut sellam ferant illi dæmones, quàm ut me sinam ab ipsis bajulari. Venerunt itaque diaboli, & acceperunt sellam: postquam ego in ea confissem, tuleruntque me cum magno meo timore. Sed dum viderem euntes mecum sanctos Angelos, & meum Custodem, sui vehementer animata. Volebant me diaboli præcipitare, sed non poterant; imò me bajulabant valde suaviter, & paulatim, ad suam indignationem, ita ut agerentur

in rabiem. Cum transirent quendam fluvium, turbaverunt totam aquam, sed nihil aliud potuerunt efficere. Portaverunt me ad fauces Inferni, & voluerunt me eò injicere, sed non potuerunt. Ibi mihi forissecus fuerunt ostensa supplicia damnatorum, quos vidi patientes, id quod me vehementer consternavit, ac perterrefecit. Cruciabantur omnes mixtim animæ ac dæmones. Inde me tulerunt ad portas cæli, ubi me statim reliquerunt dæmones, ac disparuerunt. Expectabat me autem ibi Dominus, univitque me secum arcifimè, & manifestavit mihi gloriam Beatorum, cum maximo meo solatio, sicut alias.

CAPVT XXII.

Quomodo DEUS impresserit ejus cordi sigillum Crucis, cum mysterio Sanctissimæ TRINITATIS, inculperitque mysticas Cruces ipsius manibus, pedibus, ac lateri, dando illi pretiosa munera, quæ erant symbolum sublimissimæ perfectionis.

In sequentibus visionibus, videbimus expressa prodigiosa munera, quæ DEUS dat animabus, cum quibus agit familiariter, & quas exercet afflictionibus, suntque symbolum fructuum, qui ex hac conversatione cum DEO colliguntur, tam pro illarum, quam etiam pro proximorum utilitate.

§. I.

Dum essem vehementer afflicta doloribus, dixi Christo Domino submissimâ voce: (in Decembri anno 1614.) Pridem te Domine non vidi; qui se mihi statim videndum exhibuit, cum solita magnificentia ac majestate, dicendo mihi: Vidésne me hîc, quid à me vis? Ego illi exposui omnes meos defectus, petendo ab ipso veniam illorum, ac remedium. Postea mihi ostendit in suo pectore parvum

quoddam quasi Reliquarium, dixitque mihi: Aspice, scisne quid hoc sit? Aspexi, neque agnovi quid esset. Dixit secundo: Aspice denuo. Aspexi, & similiter non agnovi, quid esset. Tum Dominus illud apprehendit suis duobus digitis, absconditque in manu, dicendo mihi: Cum nescias, quid sit, maneat ita. Ego valde optabam videre, & scire quid esset. Tandemque Dominus mihi illud iterum ostendit, prosternentibus se Angelis in terra, ac advenientibus de novo alijs cum accensis cereis, dixitque mihi: Modò aspice. Vidi in medio hierothecæ parvam quandam Cruculam, in medio duarum imaginum, quas non discernebam. Dominus verò mihi dixit: Hæc est quædam veluti species atque figura Mysterij Sanctissimæ Trinitatis, & ego in Nomine mei Patris, ac meo, & Spiritus sancti, tibi volo præstare insignem gratiam, darèque tibi grande donum. Et hoc dicto, posuit illam hiero-

thecam supra meum latus sinistrum, ubi habeo signum vulneris, ac si imprimeret sigillum molli ceræ, obsignans illo meum cor, atque in momento me sensi totam possessam, atque occupatam à sanctissima Trinitate cum admirabili Unione, quæ fui majorem in modum debilitata. Verum Angelus meus Custos, tangendo bis terve meum caput, me confortavit, ac recreavit, & Christus Dominus mihi dixit: Cum ego tibi contulerim hoc donum, da mihi etiam tu aliquid. Ego illi respondi: Domine, quid habeo, quod jam tibi non dederim? sed si rursus vis, ut tibi dem meum cor, ecce hic illud do. Responditque Dominus: Sit ita, da mihi tuum cor. Tum sanctus Angelus duobus digitis, per illum locum vulneris in latere, exemit meum cor, & posuit coram Christo Domino. Ardebat instar ignis, & vidi in ipso illam inscriptionem: *Hic hospitatur JESUS*, tribus exaratum lineis, ita ut in singulis essent singula verba. Dedit illi Dominus suam benedictionem, præcepitque Angelo, ut mihi illud restitueret, quod ipse reposuit suo loco, & expediens se à me, mihi disparuit.

§. II.

Admirabilior & gratiosior est sequens visio, quam refert hunc in modum, & accidit 18. July, anno 1612. Dedit mihi Dominus his diebus novum quoddam & intimum desiderium exequendi in omnibus rebus sanctissimam ipsius voluntatem, meque cum illa conformandi, id quod ardentibus affectibus ab ipso frequenter petebam. Quâdam vice, adverti Majestatem Christi JESU Domini Nostri esse in meo cubiculo, cum comitatu multorum Angelorum. Ad strepitum in ingressu circumspexi, & vidi ipsum in specie & veste, quam habebat & gerebat vivens in mundo, atque per lumen, quod mihi dedit, cognovi ipsi Divinitatē, ac Personam Verbi Divini, quæ inerat illi sacræ Humanitati, eidemque uniebatur, & mei sancti Angeli humi prostrati illum adorabant. Eram vehementer turbata, sicut soleo, neque ipsum audebam intueri. Videns Dominus meam tur-

bationem, incepit obambulare in cubiculo cum magna gravitate, & autoritate, ad paucos passus, ter quaterve se convertens, quasi expectans, donec essem bene disposita pro gratia, quam mihi erat præstiturus. Quando Divinæ Majestati visum est, stitit in medio mei cubiculi, dixitque mihi: Creatura, quare alteraris, ac turbaris? quid times? Ego sum Dominus DEUS tuus, qui loquor tibi; ego sum, noli timere. His dictis, conquievi. Deinde addidit: Tu vehementer optas, te in omnibus conformare cum mea sacrosancta voluntate. Ut id diligentius & perfectius faceres, veni ad reddendam te conformem meo cordi, conferendumque tibi aliquod donum meâ manu, quod tibi erit utile, teque magnopere hac in re juvabit; accipe. Et cum imponeret Divina Majestas suam manum, quasi in sacratissimum luum finum, extenderetque illam statim verius me, vidi quod in illa haberet quandam elegantem gemmam, instar cordis, & dixit mihi: Accipe, Anima, hoc donum. Ego fui usque adeo turbata, & obstupui bonitatem ac affabilitatem mei Domini, ut illi dixerim: Non, mi Domine, non jubeat hoc Tua Majestas, quia sum magna peccatrix, & miserabilis, indigna tali misericordia, quod sæpe repetebam. Cumque viderem Dominum persistere in illo mihi ostendendo, dixi: Dominus meus sanctus Angelus hic adest, ipse illud poterit suscipere meo nomine. Tum Sanctus Sanctorum mihi respondit quàm mansuetissimè: Sit ita, per me licet. Accessit sanctus Angelus ad meum Dominum, & prosternens se coram Divina Majestate, ac erigens, suscepit cor, veniensque ad me, posuit illud intra meum pectus, & intronisit in animâ, unde fui multum confortata, & egi magnas gratias Domino, pro favore mihi præstato.

Deinde mihi dixit Dominus: Anima, jam ego tibi dedi meum cor, quid tu habes, quod mihi modo reddas pro hoc beneficio, & misericordia, à me tibi præstata? Da aliquid mihi, quod tuum sit. Respondi: Mi DEUS, ac Domine mi, quid mihi ego possum dare, quæ sum miserabilis, ac pauper creatura tua, & universa quæ ha-

beo

beo, anima, corpus ac voluntas, omnia tua sunt, quia tibi jam omnia dedi. Si vis meum cor pauper & immundum, ut illud purifices ac mundes, accipe id, mi Domine. Dominus mihi respondit: Sit ita, licet da mihi tuum cor, quod ego perficiam. Postquam id dixisset, meus sanctus Angelus Custos venit ad me, & exemit ex me cor meum, quod vidi in ipsius manibus, & clarè agnovi esse carneum. Tulit illud ad Dominum, quod ejus Majestas suscepit, ac servavit, dicendo: Ego illud perficiam, ego illud reddam conforme meo; sed addidit: Anima mea, priusquam abeam, volo tibi conferre aliud donum, quod tu ipsa ex mea manu suscipias. Et vidi, quòd haberet in suis manibus aliquid valde splendens, ac pretiosum; quod ubi vidissem, concepi summum erga illud affectum, atque sine mora sanctus Angelus me duxit eò, ubi erat Dominus, ubi humi prostrata ipsum adoravi. Elevavit me statim, extendi manus, & conjunxi, ut susciperem illud donum, quod mihi ipse Dominus porrexit, erant autem viginti quatuor nummi coronati ex purissimo auro splendidissimi, & singuli habebant in medio quendam quasi claviculum, seu cuspidem. Accepi illos, & compressi fortiter manus, cum magna aviditate, nè mihi exciderent. Hi nummi erant figura ardentissimi, fixique in corde Amoris DEI, quia aurum significabat ardentem amorem; & clayus, quòd iste amor esset quasi acclavatus, ac defixus in corde. Egi magnas gratias meo Domino, pro beneficio mihi collato, & ipse discessit à me, dicendo: Anima, es plurimum ditata, vale. Atque dum Divina Majestas manum, quam habuerat elevatam dimitteret cum magna gravitate, ego accessi & osculata sum illam, applicuìque meis oculis, & ori. Dominus autem ipsam subito elevavit, deditque mihi suam sanctissimam benedictionem quàm amabilissimè, imposita etiam suà sanctissimà manu meo capiti.

Postquam ad me redij, sanctus meus Angelus Custos mihi dixit: Anima mea, es vehementer avara ac dives, propter tuos aureos nummos. Quid cogitas cum illis

facere? Cui ego respondi: Angele mi, conserva mihi illos. Nequaquam (dixit Sanctus Angelus) bene feceris, si eos distribueris proximis. Cumque ego tacerem, respondit secundo: Eja, distribue illos, & cogita, cui possit prodesse, si illi aliquis donetur. Tum respondi: Sit ita, Angele sancte: Vellem unum dare cuidam Personæ vehementer afflictæ, tribulatæ, ac desolatæ, quam novi, & nominavi. Sanctus Angelus respondit: Bene dicis. Mitte illi ipsi. Alterum vellem dare cuidam infirmo, qui patitur graves dolores, & magnopere indiget cœlesti auxilio, ad eos tolerandos. Daos autem vellem dare duabus Personis, quibus sum obligata, quas etiam nominavi. Et sanctus Angelus dixit: Bene facis, mitte illos ipsis. Atque statim unus sanctus Angelus ex meis, acceptos eos nummos ex mea manu illis tulit.

§. III.

ALio die (in Januario anni 1622.) venerunt ad me Domini mei sancti Angeli, & dixerunt mihi: Soror, valde es fatigata, & afflictæ, Dominus nobis mandat, ut te aliquò ducamus, ubi aliquantum releveris, tam in spiritu, quàm in tuo corpuseculo. Veni nobiscum. Ecce feremus te absque ulla tui corporis molestia. Vidi, quòd haberent preparatam quandam lecticam mirabilem supernè apertam, in qua me posuerunt, ac tulerunt ad quandam eminentem altitudinem, unde poterant admiranda spectari; ibidemque mihi ostenderunt, quidquid mihi potuit adferre levamen, solatium, oblectationem, gaudiù & quietem, usque ad beatitudinem, & illam sufficientiam omnium bonorum, ut nihil superesset amplius, quod desiderarè. Atque in eo loco mansi satis diu. Cum jam videretur esse tempus, ut me referrent ad meum angulum, vidi Majestatem DEI Domini nostri, qui mihi dixit: Soror, esne hïc? Bene veneris, quis te huc tulit? Quiesce, & respira à tuis afflictionibus. Nolo autem, ut abeas ex mea domo vacua, quin auferas aliquod donum. Et vidi, quòd Divina Majestas haberet in sua sanctissimà

ctissima manu quandam parvam Hierothecam Eucharisticam, atque intra illam sanctissimum Sacramentum Altaris. Tene, agebat Dominus, ac fuscipe hoc donū. Et dico tibi verè, quod ab hodierno die, in omnem deinceps vitam tuam, sis futura quædam Hierotheca Domini, existentis in Sacramento. Accipe, quod tibi dono. Inveni me statim solatio plenissimam, sensique eosdem affectus in mea anima, quos experiri soleo post sacram Synaxim: & quotiescunque recordor istius mysterij, iisdem moveor affectibus, semperq; præsentem meæ animæ DEUM reperio.

Octiduo post venit ad me sanctus meus Angelus Custos, apprehenditque meum brachium, & consideravit diutissimè superiorem partem manūs. Dabat quoque signa omnibus reliquis Angelis, ut convenirent ad spectaculum, qui erant quasi attoniti, aspicientes aliquid, quod ibi erat, cum magna attentione. Ego etiam aspexi, sicut ipsi, vidique clarè, me habere in manu exsculptam parvam quandam Crucem, atque in illius medio parvam splendidissimam stellam. Postquam vidissent hanc manum, contemplati sunt alteram, quam ego similiter sum contemplata, vidique idem, quod in priore: ac deinde

consideraverunt pedes, & ego etiam illos consideravi, vidique me in quovis pede habere parvam Crucem, & in ejus medio quandam quasi nummum aureum elegantissimum instar stellæ, quem sancti Angeli fixè intuebantur, quasi obstupefacti, quod viderent illam novitatem ac mysterium.

Accesserunt etiam ut contemplarentur cor, quo viso prostraverunt se in terra cum magna reverentia, positisque humi suis capitibus, permanserunt aliquamdiu in eo situ. Ego quoque inspexi meum cor, quod apparebat instar alicujus elegantis gemmæ, & habebat quandam profunditatem, plurimarum rerum capacem. Vidi Dominum, cui Angeli exhibebant reverentiam, & quidem tribus modis: Nimirum existentem in Sacramento, deinde instar parvuli dormientem; præterea vidi absque ulla figura Divinitatem ipsius, & Essentiam. Plurimum sum mirata, videns tam Divina mysteria, & sancti Angeli etiam assurrexerunt, vehementerque impetentes contemplabantur, quæ ibi erant. Ego sui mihi restituta post illam ecstasim, & quando ad me redij, erat mysterium illud finitum.

